

**ERIKOISTUVAN ELÄMÄÄ**

Sairaalarjojen kasvattama

Vaikka anestesiaalääkärin työssä varsinaisia työtehtäviä tulee harvemmin otettua kotiin mukaan, niin työ kuitenkin jossain määrin usein valuu myös vapaa-ajan puolelle. Työ- ja kurssikavereiden kanssa tulee esimerkiksi liian helposti usein keskusteltua työasioista. Eikä leikkaussalissa työskentelevä puolisokaan varsinaisesti vähennä tätä työn ja arjen rajojen hämärtymistä. Joillekin sairaalarjat voisivat helposti olla enemmänkin stressin lähde, kun lääketiede puskee taas yhdestä suunnasta arkeen, mutta itse olen viime aikoina viihtynyt hyvin The Pitt-sarjan ääressä.

Sairaalarjat ovat kulkeneet laajemminkin lääkäriksi kasvamisen rinnalla. Teininä lääkikseen hakiessani katsoin paljon Housea ja ensimmäisten lääkisvuosien aikana katsoin kurssikavereitteni kanssa Sykettä. Varsinkin House syytti nuoreen lukiolaiseen kiinnostuksen lääketieteellisten mysteerien ratkomista kohtaan, mutta nykyään katsottuna ei juurikaan vastaa kokemuksia lääkärin työstä. Sykkeessäkin anestesiaalääkäri pitää tarvittaessa toisen erikoisalan vastaanottoa. Toisaalta Sykkeessä anestesiaalääkäri toimii usein järjen äänenä verrattuna enemmän karikatyyrimäiseen kirurgi Holopaiseen. Mikäköhän on ollut tämän vaikutus omaan erikoisalaani?

The Pitt onkin edellä mainittuihin sarjoihin verraten melko uskottavien potilastapausten ja realististen työnkuvien kautta jopa hämmentävän viihdyttävää katsottavaa. Tosin vaikka potilastapaukset ovatkin aidontuntuisia, mahtuu kriittisesti sairaita potilaita yhden työvuoron aikana tapahtuvalle ensimmäiselle kaudelle

enemmän kuin allekirjoittaneella varmaankaan koko tähänastiselle uralle.

Sarjassa on myös lääkäreitä kaikista koulutuksen vaiheista aina kandista päivystyksen kokeneeseen senioriin. Vaikka sarja sijoittuukin Yhdysvaltoihin ja järjestelmä ei vastaakaan kotimaista, on sarjasta silti helppo löytää yhtymäkohtia eri vaiheisiin omaa lääkäriksi kasvamisen polkua. Ensimmäisten toimenpiteiden tuoma epävarmuus ja jatkuva senioreilta varmistaminen on onneksi valtaosin jäänyt jo taakse, vaikkakin koulutuspuoleen vaihtuessa edestään löytää aina hetkeksi paljon uutta omaksuttavaa. Suomessa erikoistuvien työmäärä ei vastaa Yhdysvaltojen vastaavaa, joten aivan yhtä kuormittavaa erikoistuminen ei ole onneksi ollut.

Omaa ammatillista kasvua onkin hauska havainnoida siitä, keihin hahmoista vahvimmin samaistuu. Lähimmiltä tuntuvat nimenomaan loppuvaiheen erikoistuvat tai ”residentit”.

Teho-osastossa John Carteria näytellyt Noah Wyles esittää nyt päivystyksen seniori Dr. Robbya, joka nauttii niin hoitajien kuin muiden lääkäreiden lähes pohjatonta kunnioitusta ja jonka takataskusta löytyy temppeu tilanteeseen kuin tilanteeseen. Erikoislääkäriksi valmistumisen lähestyessä osaamistason ei tarvitse onneksi olla vielä tuolla kaiken nähneen ja kokeneen seniorin tasolla, mutta joillekin kollegoista hänkin varmasti toimii lähimpänä yhtymäkohtana. Oman erikoistumisen varrelta ainakin löytyy yhtä varmoja ja luotettavia erikoislääkäreitä, joilta on ollut ilo oppia. Mikäli The Pitt jatkuu yhtä kauan kuin Teho-osasto aikanaan, toivottavasti joskus itsekin samaistun voimakkaimmin Dr. Robbyyn. ■

Sarjasta on helppo löytää yhtymäkohtia eri vaiheisiin omaa lääkäriksi kasvamisen polkua.